

[Tove Nielsen.]

som siger, og tak for, at det lykkedes, at der skal gives karakterer i disse prøvefag, og når vi har en folkeskolelov, der siger, at det generelle er undervisning på to forskellige kurser, grundkursus og udvidet kursus, hvor indhold og omfang og dermed også kravene er forskellige, altså på disse to kurser, er det naturligvis også, fordi vi mener, disse ting betyder noget. De betyder ikke blot noget isoleret inden for folkeskolens rammer, men de betyder også noget for de uddannelser, der ligger over folkeskoleniveauet, og i dette tilfælde for gymnasiet. Det er jo netop derfor, vi peger på, at man skal have bestået prøve på det udvidede kursus i prøvefagene. Vi erkender fuldt ud, at det kan være svært for eleverne på 7. klassetrin at finde ud af, om de vil gå på grundkursus eller på udvidet kursus. Det er også derfor, vi siger, at de skal i hvert fald på 9. klassetrin have gået på udvidet kursus. Det smidige i at kunne skifte skal vi jo netop værne om, og det er derfor, vi tager højde for den folkeskolelov, der er vedtaget, at man skal kunne gå fra grundkursus til udvidet kursus eller omvendt, men på 9. klassetrin skal man, hvis man vil ind på gymnasiet, have gået på det udvidede kursus og have bestået prøven på det udvidede kursus, og det er vel ikke for meget at forlange af de unge mennesker, at de, når de når op på 9. klassetrin, så alvorligt er ved at spekulere over, om de vil på gymnasiet eller ej.

Vi bør holde op med den snak om, at vi laver en sorteringsskole, for det er der jo ikke tale om. Det er først, når vi kommer til 9. klassetrin, at det drejer sig om at sige, om man vil det ene eller det andet. Jeg ved godt, at der er en tendens til bl. a. hos socialdemokraterne at udskyde det, som man kalder sorteringen, men jeg vil hellere sige: at udskyde det at vælge, hvad man vil, i hvilken retning man vil gå, at udskyde det så lang tid som overhovedet muligt, fordi alle helst over en lang årrække skal igennem de samme ting. Jeg lægger ikke spor skjul på, at det er det, vi vender os imod, og det ligger jo heller ikke i folkeskoleloven. Så derfor er det meget forkert at beskyldte os for i vort forslag at gå imod det, der ligger i folkeskoleloven.

Ministeren har i dag afholdt sig fra at sige, hvad hun sagde sidste år om, at forslaget om den frie adgang til gymnasiet var en direkte følge af folkeskoleloven. Det synes jeg er

meget klogt at ministeren ikke mere siger, fordi det var jo ikke korrekt. Det var en følge af det, som socialdemokratiet kom frem med i 1972, det blev bare ikke vedtaget.

Vi står nu over for et udvalgsarbejde, som skal være meget grundigt, og som jeg bestemt ikke tror bliver særlig let. Vi husker afstemningen sidste gang, og vi ved, at vi har forskellige holdninger, men én ting kan jeg i hvert fald sige, og det er, at bag de fem partier står der 87 mandater. Det er ikke noget flertal, men fem partier er dog også en ret så pæn andel af det folketing, vi har, og lige så vel som ministeren og socialdemokratiet håber på og appellerer til os om at vise forståelse, og hvad ved jeg, så må de fem partier vel også nok have lov til at sige til ministeren og sige til socialdemokratiet: I må også have forståelse for, at der står fem partier, som i enighed står fast på denne holdning, fordi vi ønsker at værne om det faglige niveau, fordi vi mener, at en dygtig ungdom er den bedste garanti for, at vi fremover har noget at bygge på i Danmark.

Eva Rothenborg (FP):

Som undervisningsministeren nævnte, er forslagene jo meget parallelle, og der er sådan set i det store og hele to væsentlige forskelle: som nævnt af undervisningsministeren § 14 med adgangskriteriet, hvor vi som medforlagsstillere til fru Tove Nielsen m. fl.s forslag om ændring af lov om gymnasieskoler og studenterkursus mener, at gymnasiet bør bevares som indgangsport til de højere uddannelser, og at der må ligge en rent faglig vurdering bag en indstilling til en gymnasieuddannelse og ikke en mere eller mindre subjektiv bedømmelse, som er foretaget af de implicerede parter selv. Jeg sigter selvfølgelig her til elever og forældre, hvor ønsker eller ambitioner for ofte kan komme til at overskygge de rent faglige muligheder. Hvis det skal tages som en mistillid til forældrenes dømmekraft, all right, så må det altså opfattes på den måde.

Den anden forskel er en generel uvilje mod at tillægge undervisningsministeren bemyndigelser, der i for høj grad åbner mulighed for helt at ændre gymnasiets form og indhold hen over hovedet på folketing og undervisningsudvalg. I denne forbindelse skal det ikke være nogen hemmelighed, at sporene skræmmer en lille smule, når man erindrer tilfælde, hvor problemer af interesse for såvel undervisnings-